

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.022/2026/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (felperesi képviselő címe eljáró ügyvéd: dr. Bródy János)
Az alperes:	helységl1 Tankerületi Központ (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda2 (alperesi képviselő címe eljáró ügyvéd: dr. Nagy Sándor)
A per tárgya:	köznevelési foglalkoztatotti jogviszony megszüntetésének jogellenessége
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (34. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 103.K.701.012/2024/32. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 366.579 (háromszázhatvanhatezer-ötszázhetvenkilenc) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2008. augusztus 21. napjától állt közalkalmazotti, majd 2024. január 1. napjától köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban az alperes által fenntartott helység2i Általános Iskolában heti 40 órás teljes munkaidőben, mint testnevelés és sportszakos tanár, gyermek- és ifjúságvédelmi felelős, valamint osztályfőnök. Az iskolában a felperes és személyl kollégája lövész szakkört működtetett, melynek keretében a gyermekeket oktatták lövészetre, valamint az iskola munkatervében szereplő versenyeken való részvételben segítettek.

[2] Az alperes a felperes köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyát a 2024. július 22. napján kelt szám1 számú munkáltatói intézkedésével 2024. július 22. napjával a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Púétv.) 46. § (2) bekezdés e) pontja alapján rendkívüli felmentéssel megszüntette. A munkáltató intézkedése a rendkívüli felmentés indokaként két okot rögzített: Az I. pont szerint az alperes által a 2020. január 1. és 2024. június 21. napja közötti időben kifizetett kiküldetési költségtérítések elszámolása tárgyában lefolytatott ellenőrzés kapcsán megállapításra került, hogy 2023. február 24. napján 7 főnek, valamint 2023. május 11. napján 8 főnek a sportrendezvényre való eljutáshoz a helység2i Község Önkormányzat frsz.1.-ú 9 fős gépjárművét használta, azonban az utazások előtt az alpereshez jogtalan hasznoszerzés céljából a saját tulajdonú frsz.2.-ú márkánév1 típusú gépjárművel történő utazáshoz nyújtott be költségtérítési elszámolási igényt annak ellenére, hogy ezt a gépjárművet az utazáshoz nem használta. Ezzel az alperest tévedésbe ejtette, aki a költségtérítési igényt 9.793,- forint, valamint 9.261,- forint összegben mindkét alkalommal jóhiszeműen jóváhagyta annak ellenére, hogy arra a felperes nem volt jogosult. A jogtalan hasznoszerzési célú felperesi magatartás folytán az alperesnél összesen 19.054,- forint kárösszeg keletkezett; A II. pont szerint a felperes 2023. február 24. napján és 2023. március 17. napján a helység2i Lövészegyesület Tagjaként és felnőtt sportolójaként úgy vett részt a Kupa légfegyveres lövészversenyen, hogy ezeken a napokon rendes szabadságot nem vett ki, tanítási tevékenységet nem végzett. A felperest ezeken a napokon helyettesítették annak ellenére, hogy a helység2i Lövész Egyesület sportolójaként ezeken a tanítási napokon rendezett versenyeken való részvétele miatt szabadságot kellett volna kivennie. A fenti okok miatt a jogviszony további fenntartása lehetetlenné vált, mert a felperes az I. tényállási pont szerint az alperesnek kárt okozó jogtalan anyagi hasznoszerzés érdekében, valamint a II. tényállási pontban rögzítettek szerint két alkalommal szándékosan és súlyosan megszegte a Púétv. 6. § (2) bekezdése szerinti jóhiszeműség és tisztesség elvét, a 7. § (1) bekezdésében rögzített joggal való visszaélés tilalmát, a 67. § (3) bekezdés c) és d) pontjában foglaltakat, valamint az Etikai és Magatartási Kódex tisztességesség elvében, együttműködés elvében, a törvényesség szabálykövetés elvében és a jogszerűség elvében meghatározottakat. A II. tényállási pontban kifejtettekkel megszegte továbbá a Púétv. 67. § (3) bekezdés a) pontjában foglaltakat is.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Púétv. 64. § (7) bekezdése alapján a jogviszony jogellenes megszüntetése alapján öt havi távolléti díjának megfelelő összeg, a (6) bekezdés alapján öt havi távolléti díjának megfelelő összegű végkielégítés, továbbá ezek után 2024. július 27. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére. Előadta, hogy a felmentés valódi indoka az, hogy az alperessel szemben a Gyulai Törvényszék előtt munkaügyi pert indított, azaz az alperes a felmentést tartalmazó munkáltatói intézkedéssel a Púétv. 7. §-ában rögzített joggal való visszaélést valósított meg. Hivatkozott arra, hogy mindkét pontban rögzített felmentési okkal kapcsolatban az alperes a munkáltatói intézkedés megtételére nyitva álló, a Púétv. 53. § (3) bekezdésében biztosított határidőt átlépte, a rendkívüli felmentés jogát ezáltal jogszerűen már nem gyakorolhatta. A felmentésben rögzített okok emellett nem felelnek meg a Púétv. 53. § (2) bekezdése szerinti valóság és okszerűség követelményének. Mindkét alkalommal a sportrendezvényeken való részvételt az alperes előzetesen engedélyezte, azt a tantervi programba beillesztette, ezáltal az azon való részvételek a felperes munkaidejének és munkaköri kötelezettségének a részévé váltak, az intézményvezető az alperes helyettesítéséről gondoskodott. Az önkormányzat gépjárművének igénybevétele az utazók létszámára tekintettel volt indokolt, az utazásnál elhasznált üzemanyag pedig a gépjárműbe visszatankolásra került, ezt az önkormányzat polgármestere igazolta. A költségtérítés iránti igényt az informatikai rendszer korlátozása miatt csak saját gépjárműre lehetett előterjeszteni, ezért került azon a saját tulajdonú gépjármű feltüntetésre. Az intézményvezetővel ezen kérdésben egyeztetett, aki a saját gépjárműre történő költségigénylést engedélyezte, annak összegét ő számolta ki és ő továbbította a kérelmet az alperes felé. Az intézményvezető tudott az önkormányzati kisbusz igénybevételéről is. A felperesi magatartáshoz jogtalan haszonszerzési cél nem kapcsolódott, és az alperesnek kára sem keletkezett. A költségtérítés összegét az utazásra fordította, a gyermekek a versenyek helyszínére eljutottak. Kötelezettségszegést nem valósított meg, csupán a jogos igényét érvényesítette. A II. pontban megjelölt indok sem valós, mivel nem magánjellegű programként volt jelen a sporteseményeken, hanem a jóváhagyott szakmai program keretében a versenyző tanulók kísérőjeként, az a munkaideje részét képezte, ezáltal szabadság kivétele fel sem merülhetett. E körben hivatkozott a Gyulai Törvényszék 7.M.70.069/2023/31/I. számú ítéletében foglaltakra. A gyermekek felügyeletét a versenyeken ellátta és csupán az egyik versenyen vett részt versenyzőként is, ami mindössze pár percet vett igénybe. Az egyesület egyébiránt nem létezik, az csupán a versenyeken nevezési név volt.

[4] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a Púétv. 53. § (3) bekezdésében foglalt rendkívüli felmentés gyakorlására nyitva álló határidőt megtartotta. A felperes elismerte, hogy a rendezvényekre nem a költségtérítési igényben feltüntetett gépjárművel szállította a gyerekeket. Azzal, hogy a felperes saját gépjárműre adott le költségtérítési igényt és valójában nem azt használták, a megtévesztés megvalósult, ami az alperesnek kárt okozott. A felperes a költségtérítésnél a kisbuszt is megjelölhette volna, nem valós az az állítás, hogy ennek akadálya az alperesi informatikai rendszer volt. A felperes magatartása nem az adminisztrációs akadály átuigrását, hanem a jogtalan előnyszerzést célozta. A II. pontban rögzített rendezvények nem voltak a helység² Általános Iskola szakmai programjának részei, nincs adat arra vonatkozóan, hogy ezeken való részvételt a felperes

bejelentette-e, ezáltal az azokon való részvétel nem volt a munkaidejének része, azokra a napokra szabadságot kellett volna kivennie. Ezt támasztja alá, hogy a versenyeken a felperes maga is versenyzett. A per során indítványozta jelen eljárásnak az általa tett feljelentés alapján indult, a helységi Rendőrkapitányságon szám2 számon folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig történő felfüggesztését, arra hivatkozással, hogy a büntetőeljárás törvényi tényállása a rendkívüli felmentésről szóló okiratban szereplő tényállással egyező.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a felperes közszolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetésére tekintettel 3.665.790 forint, valamint öt havi távolléti díjnak megfelelő 3.665.790 forint végkielégítés megfizetésére kötelezte. Döntését a Púétv. 6. § (2) bekezdésére, 7. § (1) bekezdésére, 49. § (3) bekezdésére, 53. § (1)-(3) bekezdéseire, 57. § (7) bekezdésére, 64. § (2) és (6)-(7) bekezdéseire, 67. § (3) bekezdésére, az Etikai Kódex IV. 7., 16., 22. pontjaira, VIII. 3. pontjára, valamint az MK. 95. számú állásfoglalásában foglaltakra alapította; a tényállást a csatolt okiratok és a perben meghallgatott tanúk vallomásai alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a rendkívüli felmentés közlésére határidőben került sor. A felmentés valós és okszerű voltával kapcsolatban mindkét tényállást vizsgálta. Az I. tényállási pont körében megállapította, hogy az alperes informatikai rendszere (és szabályzata) nem tette lehetővé, hogy a felperes a saját gépjárművén kívül más gépjárműre is kérje a költségelszámolást. Emellett az intézményvezető tudatában volt annak, hogy a felperes az önkormányzat kisbuszát használta a versenyekre való eljutásra, és annak költségét a saját gépjárművére igényelt költségterítéssel kívánta elszámolni, ezt a gyakorlatot eltűrte. Nem valós, hogy a felperes megtévesztette az alperest, és az sem, hogy az jogtalan haszonszerzéshez vezetett, a költségterítésből a felperesnek haszna nem származott. Azt a felmentési állítást sem találta megalapozottnak, hogy az alperesnek a kifizetett összeg kárt okozott: a tanulók a sportversenyekre eljutottak, ezzel kapcsolatban pedig költség keletkezett. Önmagában a szabálytalan költségterítés igényből a károkozás nem következik. A II. tényállási pont kapcsán megállapította, hogy a versenyeken megjelölt egyesület nem létezik, annak képviselőjeként a felperes a versenyeken nem vehetett részt, így a felmentésben szereplő állítás szintén nem valós. Emellett a 2023. március 17. napján tartott versenyen a felperes versenyzőként nem szerepelt. A versenyek a munkaterv részét képezték, azon a gyerekek részt vettek, a felperes kísérőtanári feladatait ellátta, az alperes pedig olyan előírást nem tudott megjelölni, miszerint a felperesnek ezen napokra szabadságot kellett volna kivennie. A felmentés jogellenességének megállapítása (tételes jogsértés) folytán a Púétv. 7. §-a szerinti joggal való visszaélést tilalmába ütköző felperesi hivatkozást nem vizsgálta. Az ítéletének [107]-[111] bekezdéseiben indokolta az eljárás felfüggesztése iránti kérelem elutasításáról szóló döntését, miszerint annak a kérdésnek az eldöntése, hogy a rendkívüli felmentés indokai valósak voltak-e, független attól, hogy az eljáró rendőri szerv nyomozása hogyan zárul, továbbá attól is, hogy vádemelés esetén a büntetőbíróság valamely bűncselekmény törvényi tényállásának megvalósulását, ezáltal a felperes bűnösségét megállapítja-e. E körben utalt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 123. § (1) bekezdés b) pontjára, valamint a Kúria Közigazgatási Kollégiuma által hozott 4/2020. (XI.9.) KK véleményben foglaltakra.

A fellebbezés és az ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Az I. tényálláshoz kapcsolódóan előadta, hogy a felperes rendkívüli felmentésének elsődleges oka a költségtérítésekkel való rendszerszintű visszaélés volt. Hangsúlyozta, hogy a felperes lövészversenyekre és sportrendezvényekre utazva saját gépjárműve adataival és útvonaltervvel igényelt költségtérítést, valójában azonban az önkormányzat frsz.1.ú kisbuszát használta. Vitatta annak tényét, hogy az intézményvezető a felperes által kialakított – megtévesztő jellegű – gyakorlatról tudomással bírt, továbbá azt is, hogy e nem megfelelő gyakorlatot eltűrte, e körben utalt a polgármester tanúvallomásaiban foglaltakra, miszerint az önkormányzat csak a felperessel és személylnel kötött szóbeli megállapodást. Hivatkozása szerint a törvényszék ítéletében iratellenesen állapította meg azt, hogy a tankerületet kár nem érte; álláspontja szerint a felperes az eljárás során nem tudta bizonyítani, hogy a felvett költségtérítést ténylegesen az önkormányzati busz „visszatankolására” fordította. Mivel a költségtérítést 3-4 héttel az utazás után utalták ki, abból az utazás napján a járművet visszatankolni fizikailag lehetetlen volt. Arra vonatkozóan, hogy más esetekben biztosított buszt vagy bérelt járművet a tanulók szállítására, ha azt szabályosan igényelték, okirati bizonyítékokat csatolt. Annak tényét elismerte, hogy a „helység2i Lövész Egyesület” valójában nem létezett. A II. tényállással összefüggésben ugyanakkor hangsúlyozta, hogy mivel a felperes a versenyeken nem a munkáltató képviselőjében és nem a pedagógiai program keretében, hanem egy fiktív egyesület színeiben vett részt, az érintett munkanapokra szabadságot kellett volna igénybe vennie. Az eljárás felfüggesztése iránti kérelmének elutasítását súlyos eljárási szabálysértésnek értékelte. E körben utalt a Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontjára és kiemelte, hogy a helységli Rendőrkapitányságon a költségtérítésekkel való visszaélés alapján, szám2 számon csalás gyanúja miatt folyik eljárás. Álláspontja szerint a büntetőeljárásban hozott ítélet jelen közszolgálati per kimenetelére kihatással lehet, amely ok miatt az eljárás felfüggesztése indokolt lett volna.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezés visszautasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helytálló indokaira hivatkozással. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében kizárólag az eljárás felfüggesztésére irányuló kérelem elutasítása tárgyában hivatkozott jogszabálysértésre, amelynek okán a fellebbezés visszautasításának lett volna helye. Hivatkozott arra is, hogy a nyomozóhatóság a feljelentést 2026. január 12. napján az ügyészség számára eljárás megszüntetési javaslattal továbbította. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben a büntetőeljárás eredménye relevanciával nem bírhat, mivel a jogviszony megszüntetésének indoka nem bűncselekmény elkövetésének vagy annak alapos gyanújának fennállása, hanem a jóhiszeműség és tisztesség elvének, a joggal való visszaélés tilalmának és a munkáltató által előírt helyen és időben, munkára képes állapotban való megjelenési és rendelkezésre állási kötelezettség megszegése volt.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés alaptalan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helytálló, az a jogvita elbírálására irányadó jogszabályoknak megfelel, az ott kifejtett jogi érveléssel egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel ugyanakkor a következőket emeli ki.

[10] Az alperes fellebbezésében elsősorban az elsőfokú ítélet indokolásának a tényállás megállapítása és az abból levont jogkövetkeztetések ellentmondásosságára, aggályosságára, nem valós voltára hivatkozott, azonban ezzel kapcsolatos konkrét anyagi vagy eljárásjogi jogszabálysértést nem jelölt meg. Az ítéltábla a fentiekkel egyezően rögzíti, hogy a másodfokú bíróság vizsgálódásának a körét a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően elsődlegesen a fellebbezés keretei határozzák meg, az elsőfokú bíróság döntését az abban felhozott indokok és megjelölt jogszabálysértések alapulvételével bírálhatja felül. A Kp. 99. § (1) bekezdése, 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezés egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. A fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kf.VII.39.673/2020/7.). A felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége: a hivatkozott jogszabálysértést pontosan meg kell jelölnie, annak lényegét tartalmilag is körül kell írnia, és az arra vonatkozó jogi álláspontját ki kell fejtenie, a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait ismertetnie kell. A tartalmi elemek (így a konkrét jogszabályi rendelkezés megsértésének megjelölése) hiánya esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot, okokat, amelyek miatt a fél a támadott határozatot jogszabálysértőnek tartja. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján, a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[11] Kiemeli az ítéltábla, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. Az elsőfokú közigazgatási bírósági eljárás szabályaival ellentétben a fellebbezésben nem elegendő a vélt jogszabálysértés (jogsérelem) körülírása, a fellebbező félnek egyértelműen és világosan meg kell jelölnie azt a jogszabályi rendelkezést, amelyet – álláspontja szerint – az elsőfokú ítélet sért. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a fellebbezésnek csak azokat a kifogásait bírálhatta el, amelyekhez az alperes konkrét jogszabálysértést is rendelt.

[12] Az alperes az elsőfokú ítélet által megállapított tényállást ugyan több ponton is vitatta, és érvelését is arra építette fel, hogy a tévesen megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűtlen következtetést vont le, azonban állításaihoz konkrét jogszabálysértést, jogszabályi rendelkezést nem jelölt meg, ezáltal a másodfokú bíróság nem került abba a helyzetbe, hogy a fellebbezésben előadottakról - ami tulajdonképpen az elsőfokú döntés érdemi vitatását jelentette - érdemben döntsön, így az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, ezzel kapcsolatos bizonyítékértékelést, és az ennek alapján tett elsőfokú ítéleti megállapításokat érdemben vizsgálja, ezért az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[13] Az alperes fellebbezésében kizárólag az elsőfokú eljárás felfüggesztésének mellőzése kapcsán jelölt meg jogszabálysértést, ezen jogi tény a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét is meghatározta, ily módon a másodfokú bíróság is csupán e körben vizsgálódhatott. Az alperes ezzel összefüggésben - a 4/2020. (IX. 9.) KK vélemény jogértelmezését is felhívva - a Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontjának a megsértésére hivatkozott, mellyel kapcsolatban a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki. A Pp. 123. § (1) bekezdés b) pontja valóban lehetővé teszi az eljárás felfüggesztését abban az esetben, ha a per eldöntése olyan kérdés előzetes elbírálásától függ, amelynek tárgyában az eljárás büntetőbíróság hatáskörébe tartozik. A Pp. hivatkozott rendelkezése értelmében a büntetőbíróság hatáskörébe tartozó jogkérdésnek az ügy eldöntése szempontjából előzetesnek és relevánsnak kell lennie, amely nélkül a perben megalapozott döntés nem hozható. Jelen ügyben ilyen körülmény azonban nem állt fenn. A büntetőjogi vonatkozás kizárólag a rendkívüli felmentés I. pontjában megjelölt jogtalan haszonszerzési céllal kapcsolatban merülhetett fel, amely vonatkozásban a bizonyítás lefolytatásának nem volt előfeltétele a büntetőeljárás jogerős befejezése. Az elsőfokú bíróság e körben a tényállást megfelelő módon tisztázta, a felmentésben megjelölt indok jogszerűsége tekintetében a megalapozott döntés meghozatalához a bizonyítékok a rendelkezésére álltak.

[14] Helyesen utalt az elsőfokú bíróság ítéletében a 4/2020. (IX. 9.) KK vélemény azon megállapítására, hogy a közigazgatási jogvitákban az eljárás felfüggesztésének az ugyanabból vagy – ténybeli és jogi okból – összefüggő jogviszonyból indult büntetőeljárás jogerős befejezéséig általában nincs helye. Az eljárás felfüggesztésére ezen okból csak kivételesen kerülhet sor, amennyiben a közigazgatási ügyben eljáró bíróság az ügy összes körülményének figyelembevételére alapján úgy ítéli meg, hogy az ugyanabból vagy – ténybeli és jogi okból – összefüggő jogviszonyból indult büntetőeljárásban beszerzett bizonyítékok felhasználása a közigazgatási jogvitában szükséges és a közigazgatási ügyben eljáró bíróság kizárólag a büntetőügyben eljáró bíróság döntése alapján győződhet meg a bizonyítékok beszerzésének jogszerűségéről. Azaz a KK vélemény értelmében sem a cselekmény büntetőjogi minősítése, hanem kizárólag a tényállás tisztázása (bizonyítás) körében lehet jelentősége a büntetőjogi eljárásnak. Jelen ügyben azonban a tényállás a gépjárműhasználat (az önkormányzat gépjárművét használták) és annak költségelszámolásával (saját gépjárműre főszabályként nem lehetett igényelni), valamint az eredménnyel (a gyermekek a versenyekre eljutottak) kapcsolatban tisztázott volt. További olyan bizonyíték, ami az ügy eldöntése szempontjából relevanciával bírhatott, a büntetőeljárástól sem volt várható, ezért az erre alapított felfüggesztés iránti kérelem nem lehetett megalapozott. Az pedig, hogy a büntetőeljárásban milyen döntés keletkezik, a munkajogi intézkedés jogszerűségének a megítélésére nincs kihatással. Helytállóan idézte az elsőfokú bíróság a KK véleményt a tekintetben is, hogy a közigazgatási peres eljárás és a büntetőeljárás – akár azonos történeti

tényállás esetén is – eltérést mutat az alkalmazandó jog dogmatikája, az eljárás célja, alanya, tárgya, és az elbírálandó tényállási elemek tekintetében. Az ugyanabból vagy – ténybeli és jogi alapon – összefüggő jogviszonyból fakadóan indult párhuzamos eljárásokban is a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság eltérő jogi keretek között vizsgálja ugyanazon cselekménysorozatot és a közigazgatási jogi tényállási elemek bizonyítottsága esetén tesz megállapítást a közigazgatási (közszolgálati) felelősség kérdésében. E lényeges jogi eltérésekre való tekintettel a bizonyítékok azonossága esetén is a közigazgatási (közszolgálati-munkajogi), illetve büntetőjogi felelősség kérdésében a közigazgatási, illetve büntetőeljárások eltérő megállapításokat eredményezhetnek, eltérő szempontok szerinti vizsgálódást igényelnek, ezért főszabály szerint nem szükséges a közigazgatási ügyekben eljáró bíróságoknak bevárni a büntetőeljárás lezárását, ilyen feltételt az anyagi jogszabály sem ír elő. Fontos hangsúlyozni: a büntetőjogi felelősség még bűnösség megállapítása esetén sem feleltethető meg a munkajogi szabályok szerinti felelősségnek, az külön, a munkajogi felelősségi szabályok szerint és alkalmazásával vizsgálandó, amely vizsgálatot az elsőfokú bíróság elvégzett, az alperesi fellebbezés pedig – vonatkozó anyagi jogi/eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – sikertelenül vitatott.

[15] Végezetül a másodfokú bíróság rámutat arra, is, hogy a Pp. 123. § (1) bekezdése nem kógens eljárásjogi szabályt rögzít, hanem az eljáró bíró mérlegelésére bízta annak eldöntését, hogy az eljárás felfüggesztése az adott tényállás (rendelkezésre álló bizonyítékok) mellett indokolt-e. Az alperes azonban a fellebbezésében semmiféle olyan indokot vagy körülményt nem jelölt meg, mely az elsőfokú bíróság mérlegelését e körben megalapozatlanná tette volna. Olyan bizonyítékra nem hivatkozott, amely kizárólag a büntetőeljárás lefolytatásától volt várható, és jelen perben nem állt rendelkezésre. Önmagában az azonos tényállás mellett folytatott büntetőeljárás a közszolgálati peres eljárás felfüggesztését nem alapozza meg, ahhoz olyan többlettényállási elem szükséges, amely a perben nem áll rendelkezésre, releváns, és annak rendelkezésre állása a büntetőeljárásban elbírálandó kérdéstől függ, mely feltételek - mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg - nem álltak fenn, melyből az ügy érdemére vonatkozóan is helytálló jogi következtetést vont le, s az általa megállapított tényállás és bizonyítékértékelés alapján okszerű következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy a felperessel szemben kiadott, a Púétv. 46. § (2) bekezdés e) pontjára alapított rendkívüli felmentés jogszerűtlen volt, melynek - elsőfokú ítéletben rögzített - indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.

[16] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] A pervesztes alperes a Kp. 35. § alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a másodfokú eljárásban vitássá tett pertárgyérték (7.331.580 forint) alapulvételével, annak 5%-ában megállapított felperesi perköltség megfizetésére.

[18] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontjában foglalt illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint számított 586.526 forint fellebbezési illeték a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése révén alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 96. § (1) bekezdés b) pontja és 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 29.

dr. Németh Andrea s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Kinyó Krisztina
bíró